

Per què calen mestres si amb la xarxa els nens ho saben tot?

«Llegir que no ens cal un exèrcit, a la Catalunya independent, perquè ens preparem per viure en pau, com s'ha escrit recentment, en un mitjà digital, és primer de tot, d'una terrible ignorància»

De vegades em pregunto com pot ser que encara siguem vius, dempeus i plantant cara als nostres enemics. I no només això. A més a més, els derrotem. Però estem tan avesats a anar a la contra, que fins i tot quan guanyem, alguns, no entenen que hem guanyat i continuen parlant de desobediència, quan els que han de desobeir, ara, són els que han perdut, en el nostre cas són, naturalment, els espanyols. Per sort, ja ho comencen a fer, senyal que comprenen que han estat derrotats.

Ara, els que em preocupen no són espanyols. Aquests són el problema menor. El problema major són precisament, aquests catalans i catalanes que es foten un embolic amb això de la independència, i volen convertir-se en un tres i no res els més capdavanters del món mundial.

Llegir que no ens cal un exèrcit, a la Catalunya independent, perquè ens preparem per viure en pau, com s'ha escrit recentment, en un mitjà digital, que tot ell, per cert, ha esdevingut a hores d'ara la principal eina d'operació psicològica espanyolista contra el procés independentista, és primer de tot, d'una terrible ignorància, que voreja la irresponsabilitat manifesta, o bé un preocupant estat mental patològic del seu autor. Quan estan volant aeroports, metros, autobusos, trens, quan milers d'individus armats fins a les dents, s'estan acumulant a Líbia, probablement també a Tunis, a Algèria, i per què no, al Marroc. Quan passa tot això, dir que ens estem preparant per la pau, i que això ho digui un independentista, és fer-nos un Froilán com una casa de pagès.

Acceptar que tot això es pot gestionar exclusivament amb les forces policials, que són forces de seguretat interior, és acceptar que l'escenari del conflicte seran les nostres escoles, els nostres mercats, els nostres hospitals, els nostres camps de futbol, les nostres escoles bressol, els nostres tribunals o les nostres universitats. I diu això, i es queda tan ample, i content de ser tan pur.

I això no és tot. És acceptar que qui posaran els morts, si s'escau, seran els nostres socis europeus. Ells i elles generosament oferiran la seva sang i la dels seus fills per salvar els catalans i les catalanes, als quals, ja se sap, això de la milícia no està fet per a ells i per a elles... Jo, perdoneu-me, però a aquest nivell de paranoia no hi estic avesat.

Per què ens calen mestres, si amb internet, les xarxes socials, els nens ja aprenen sols, lliures de qualsevol risc, tot el sant dia amorrats a les pantalles. Per què hem de necessitar una persona que aprova o suspèn els nostres fills i filles, que imposa l'autoritat a les aules...

Per què ens calen jutges, si amb la bondat innata dels catalans i les catalanes, que som gent de pau de mena, els problemes es resoldran amb una encaixada de mans i amb el respecte a la paraula donada, que és que som collonuts... Per què hem de tenir uns funcionaris que ens poden engarjoliar de per vida, o per uns anys o uns mesos.

Per què ens calen metges i infermeres, si les noves generacions tenen una qualitat de vida immensament superior a la de les generacions anteriors, si quasi es pot ben bé dir que la mort, als catalans i les catalanes, ja no ens afecta. I les malalties, tampoc, per descomptat, els catalans

i les catalanes, estem fets d'una altra pasta, no ens en calen de metges i infermeres, que ens obliguen a fer llit, a prendre pastilles o medicaments, a fer dieta o rehabilitació...

La veritat sia dita, si la Independència ens cal, a banda de les raons materials, és per acabar d'una vegada amb aquesta mentalitat irresponsable que no toca quarts ni hores i que per dir-ho clarament, és un perill públic per a tots nosaltres.